

EMOR

REWRITING WHO YOU ARE

Real Change Can—and Should!—Be Uncomfortable

PARSHAH OVERVIEW

Emor

The Torah section of *Emor* (“speak”) begins with the special laws pertaining to the *Kohanim* (priests), the *Kohen Gadol* (High Priest), and the Temple service: A *Kohen* may not become ritually impure through contact with a dead body, save on the occasion of the death of a close relative. A *Kohen* may not marry a divorcée or a woman with a promiscuous past; a *Kohen Gadol* can marry only a virgin. A *Kohen* with a physical deformity cannot serve in the Holy Temple, nor can a deformed animal be brought as an offering.

A newborn calf, lamb, or kid must be left with its mother for

seven days before being eligible to be an offering; one may not slaughter an animal and its offspring on the same day.

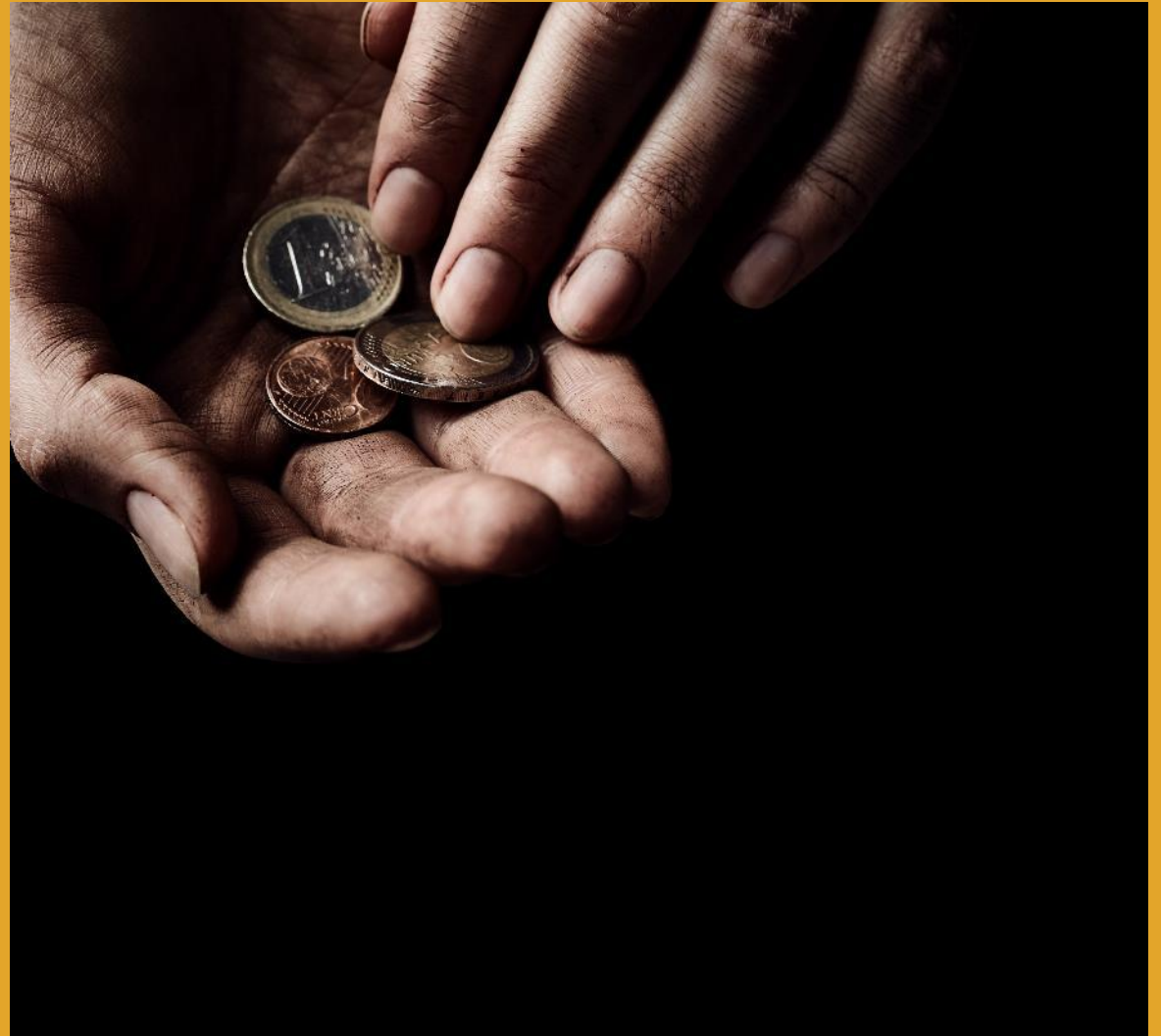
The second part of *Emor* lists the annual Callings of Holiness—the festivals of the Jewish calendar: the weekly Shabbat; the bringing of the Passover offering on 14 Nisan; the seven-day Passover festival beginning on 15 Nisan; the bringing of the *Omer* offering from the first barley harvest on the second day of Passover, and the commencement, on that day, of the forty-nine-day counting of the *Omer*, culminating in the festival of Shavuot on the fiftieth

day; a “remembrance of shofar blowing” on 1 Tishrei; a solemn fast day on 10 Tishrei; the Sukkot festival—during which we are to dwell in huts for seven days and take the four kinds—beginning on 15 Tishrei; and the immediately following holiday of the “eighth day” of Sukkot (Shemini Atzeret).

Next, the Torah discusses the lighting of the *menorah* in the Temple, and the showbread (*lechem hapanim*) placed weekly on the table there.

QUESTION FOR DISCUSSION

How do you feel about being compelled to give to charity, volunteering your time, or other such resources? Is there any value to that? Is it unfair to expect such giving?

RASHI RULES

1. Rashi usually separates different points into distinct comments, each with its own heading.
2. Rashi does not typically cite a teaching's author(s) in his comments.

TEXT 1A

Leviticus 23:4-8

PASSOVER

ד. אלה מועדי ה' מקראי קדש
אשר תקראו אתם במועדם.

ה בחדש הראשון, בארבעה עשר
לחדש בין הערבים, פסח לה'.

ו. ובחמשה עשר יום לחדש הזה
חג המצות לה', שבועת ימים
מצות תאכלו.

ז. ביום הראשון מקרא קדש יהיה
לכם, כל מלאכת עבודה לא
תעשו.

ח. והקרבתם אשה לה' שבועת
ימים, ביום השביעי מקרא קדש,
כל מלאכת עבודה לא תעשו.

4. These are G-d's appointed [holy days], holy occasions, which you shall designate in their appointed time:

5. In the first month, on the fourteenth of the month, in the afternoon, [you shall sacrifice] the Passover offering to G-d.

6. And on the fifteenth day of that month is the Festival of Unleavened Cakes to G-d; you shall eat unleavened cakes for a seven-day period.

7. On the first day, there shall be a holy occasion for you; you shall not perform any work of labor.

8. And you shall bring a fire offering to G-d for a seven-day period. On the seventh day, there shall be a holy occasion; you shall not perform any work of labor.

TEXT 1B

*Ibid. 23:9-10;
23:15-16*

THE OMER

ט. וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר.

י. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם, כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצִירְתֶּם אֶת קְצִירָהּ,
וְהֵבֵאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית
קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן . . .

טו. וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת,
מִיּוֹם הֵבִיאְכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה,
שִׁבְעַת שָׁבָתוֹת תְּמִימַת תְּהֵי יָנָהּ.

טז. עַד מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת הַשְּׁבִיעִת
תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם, וְהִקְרַבְתֶּם
מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה'.

9. And G-d spoke to Moses, saying:

10. "Speak to the Children of Israel and say to them: When you come to the Land which I am giving you, and you reap its harvest, you shall bring to the Kohen an omer of the beginning of your reaping. . . .

15. "And, from the morrow of the rest day from the day you bring the omer as a wave offering, you shall count for yourselves seven weeks; they shall be complete.

16. "You shall count until the day after the seventh week, [namely,] the fiftieth day, [on which] you shall bring a new meal offering to G-d."

TEXT 1C

Ibid. 23:17-21

SHAVUOT

יז. מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תָּבִיאוּ לַחֶם
תְּנוּפָה, שְׁתֵּים שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים,
סֶלֶת תִּהְיֶינָה חֲמֵץ תֹּאפֵינָה,
בְּכוֹרִים לָהּ.

יח. וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם
שִׁבְעַת כִּבְשִׁים תְּמִימִם בְּנֵי
שָׁנָה, וּפֶר בֶּן בָּקָר אֶחָד וְאִילָם
שְׁנָיִם, יִהְיוּ עֹלָה לָהּ וּמִנְחָתָם
וְנִסְכֵיהֶם אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לָהּ.

יט. וַעֲשִׂיתֶם שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד
לְחַטָּאת, וּשְׁנֵי כִבְשִׁים בְּנֵי
שָׁנָה לְזִבַח שְׁלָמִים.

17. From your dwelling places, you shall bring bread, set aside, two [loaves] [made from] two-tenths [of an ephah]; they shall be of fine flour, [and] they shall be baked leavened, the first offering to G-d.

18. And associated with the bread, you shall bring seven unblemished lambs in their [first] year, one young bull, and two rams. These shall be a burnt offering to G-d, [along with] their meal offering and libations a fire offering [with] a spirit of satisfaction to G-d.

19. And you shall offer up one he-goat as a sin offering, and two lambs in their [first] year as a peace offering.

TEXT 1C

Ibid. 23:17-21

SHAVUOT

כ. וְהִנִּיף הַכֹּהֵן אֹתָם עַל לֶחֶם
הַבְּכוֹרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי ה' עַל
שְׁנֵי כְבָשִׂים, קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַה'
לַכֹּהֵן.

כא. וּקְרַאתֶם בְּעֶצֶם הַיּוֹם
הַזֶּה, מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
כָּל מְלָאכָת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ,
חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל מוֹשְׁבֵיכֶם
לְדֹרֹתֵיכֶם.

20. And the Kohen shall wave them in conjunction with the first offering bread as a waving before G-d, along with the two lambs. They shall be holy to G-d, [and] belong to the Kohen.

21. And you shall designate on this very day a holy occasion it shall be for you; you shall not perform any work of labor. [This is] an eternal statute in all your dwelling places throughout your generations.

TEXT 1D

Ibid. 23:22

LEKET & PE'AH

וּבְקַצְרְכֶם אֶת קְצִיר אֲרֻצְכֶם, לֹא תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֶךָ
בְּקַצְרָהּ וְלָקַט קְצִירָהּ לֹא תִלְקֹט, לְעָנִי וְלִגֵּר תַּעֲזֹב
אֹתָם, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

When you reap the harvest of your Land, you shall not wholly remove the corner of your field during your harvesting, and you shall not gather up the gleanings of your harvest. [Rather,] you shall leave these for the poor person and for the stranger. I am G-d.

TEXT 1E

*Ibid. 23:23-27;
23:33-34*

ROSH HASHANAH,

YOM KIPPUR, &

SUKKOT

כג. וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר.

כד. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר,
בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם שַׁבָּתוֹן, זִכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא
קֹדֶשׁ.

כה. כָּל מְלָאכָת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ,
וְהִקְרַבְתֶּם אֹשֶׁה לַה'.

כו. וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר.

כז. אַךְ בַּעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה
יוֹם הַכִּפּוּרִים הוּא, מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם,
וְהִקְרַבְתֶּם אֹשֶׁה לַה' . . .

23. And G-d spoke to Moses, saying:

24. "Speak to the Children of Israel, saying: In the seventh month, on the first of the month, it shall be a Sabbath for you, a remembrance of [Israel through] the shofar blast a holy occasion.

25. "You shall not perform any work of labor, and you shall offer up a fire offering to G-d."

26. And G-d spoke to Moses, saying:

27. "But on the tenth of this seventh month, it is a day of atonement, it shall be a holy occasion for you; you shall afflict yourselves, and you shall offer up a fire offering to G-d. . . ."

TEXT 1E

*Ibid. 23:23-27;
23:33-34*

ROSH HASHANAH,

YOM KIPPUR, &

SUKKOT

לג. וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר.

לד. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר, בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם
לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, חַג
הַסֻּכּוֹת שִׁבְעַת יָמִים לַה' . . .

לו. אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר
תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ,
לְהַקְרִיב אֹשֶׁה לַה' עֹלָה וּמִנְחָה
זֶבַח וְנִסְכִּים דָּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ.

33. And G-d spoke to Moses, saying,

34. "Speak to the Children of Israel, saying:
On the fifteenth day of this seventh month is
the Festival of Sukkot, a seven-day period to
G-d."

37. "These are G-d's appointed holy days
that you shall designate them as holy
occasions, [on which] to offer up a fire
offering to G-d burnt offering and meal
offering, sacrifice and libations, the
requirement of each day on its day."

The placement of the *mitzvot* of *leket* and *pe'ah* amid a discussion on the festivals seems strange.

TEXT 2

Rashi, Leviticus
23:22

THE RASHI

"ובקצרכם". חזר ושנה לעבור עליהם בשני לאוין.

אמר רבי אוורדימס ברבי יוסף: מה ראה הכתוב ליתנם באמצע הרגלים, פסח ועצרת מכאן, וראש השנה ויום הכפורים וחג מכאן?

ללמדך שכל הנותן לקט שכחה ופאה לעני כראוי, מעלין עליו כאילו בנה בית המקדש והקריב עליו קרבנותיו בתוכו.

"When you reap." Scripture repeats this once again, [so that one who disobeys] transgresses two negative commands.

Rabbi Avurdimos the son of Rabbi Yosef says: Why does Scripture place this [passage] in middle of [the laws regarding] the festivals, with Passover and Shavuot on one side and Rosh Hashanah, Yom Kippur, and Sukkot on the other?

To teach you that whoever gives *leket* (gleanings), *shikchah* (forgotten sheaves), and *pe'ah* (the corners) to the poor in the appropriate manner is deemed as if he had built the Holy Temple and offered up his sacrifices within it.

QUESTION #1

Why does the Torah repeat these two *mitzvot* here if they were already stated earlier?

TEXT 3

Leviticus 19:9-10

ט. וּבְקַצְרְכֶם אֶת קְצִיר אֲרָצְכֶם, לֹא תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֶךָ לְקָצֹר, וְלִקֵּט
קְצִירְךָ לֹא תִלְקֹט.

י. וְכִרְמְךָ לֹא תַעֲזֹלֵל וּפְרֹט כִּרְמְךָ לֹא תִלְקֹט, לְעַנִּי וְלִגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם,
אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

9. When you reap the harvest of your land, you shall not fully reap the corner of your field, nor shall you gather the gleanings of your harvest.

10. And you shall not glean your vineyard, nor shall you collect the [fallen] individual grapes of your vineyard; you shall leave them for the poor and the stranger. I am G-d.

QUESTION #1

Why does the Torah repeat these two *mitzvot* here if they were already stated earlier?

QUESTION #2

Why does the Torah stick these two *mitzvot* here right in the middle of a long discussion about the festivals? They seem to be completely out of place.

ANSWER #1

This repetition increases the number of prohibitions (*lavin*) associated with these *mitzvot*. In other words, by restating them in a separate context, the Torah expands the scope of the prohibition.

ANSWER #2

The Torah places these *mitzvot* here to teach that giving to the poor is equivalent to bringing sacrifices in the Temple on the festivals.

QUESTIONS ON RASHI

1. Rashi usually separates different points into distinct comments, each with its own heading. Why, then, does he combine these two ideas—the increase in *lavin* and the comparison to sacrifices—into a single comment?
2. Rashi does not typically cite a teaching's authors in his comments. Yet here, he quotes Rabbi Avardimus from *Torat Kohanim*. Why?
3. **Optional Question:** If we look at the original *Torat Kohanim*, it lists “*maaser ani*” among the gifts for the poor that are considered equivalent to sacrifices. But Rashi leaves it out. Why?

TEXT 4

Torat Kohanim,
Leviticus 23:22

אמר רבי אורדימס ברבי יוסי: וכי מה ראה הכתוב ליתנה באמצע הרגלים – פסח ועצרת מכאן, וראש השנה ויום הכפורים מכאן?
אלא ללמד שכל מי שהוא מוציא לקט שכחה ופאה ומעשר עני, מעלים עליו כאילו בית המקדש קיים והוא מקריב קרבנותיו לתוכו.

“Rabbi Avardimus the son of Rabbi Yosi said: Why did the Torah place this verse in the middle of the festivals—between Passover and Shavuot on one side and Rosh Hashanah and Yom Kippur on the other?

To teach us that anyone who gives *leket*, *shikchah*, *pe’ah*, and *ma’aser ani* is considered as if the Temple were still standing and they were offering sacrifices inside it.

A POSSIBLE EXPLANATION

Mentioning *leket* and *pe'ah* among the other grain obligations fits. The Torah is emphasizing that grain-related duties don't end with the *omer*, *shte'i halechem*, or *bikurim*—there's more to do.

THE FLAW

Rashi's students already know these *mitzvot* from *Parshat Kedoshim*, so if they were only reinforcing the grain *mitzvot* theme, a reference would suffice.

RASHI'S RESPONSE

The Torah isn't placing these *mitzvot* here to introduce them anew. Rather, they are repeated here to add extra prohibitions.

TEXT 5A

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 17, pp. 257-258*

דער פסוק "ובקוצרכם וגו'" שטייט דא (אין פרשת המועדות בכלל, און ניט אין א מקום המיוחד פאר די מצוות), איז לפי פשוטו של מקרא (דרך רש"י בפירושו) קיין קשיא ניט:

על דרך הפשט קומט דאס בהמשך צו די פריער געזאגטע (בפרשה זו) מצוות, וואס דער פסוק זאגט אן בקשר צו קצירת התבואה: ער הויבט אן פריער "כי תבואו אל הארץ וגו' וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר גו'" דערנאך שטייט דער אנזאג פון "מנחה חדשה" וואס מ'ברענגט בחג השבועות מן החדש פון חטים, און בהמשך לזה זאגט אן די תורה נאך מצות וואס זיינען פארבונדן מיט קצירת התבואה.

רש"י בפירושו באווארנט (בעיקר) פארוואס די תורה איז מזהיר אויף די מצות פון לקט ופאה א צווייטן מאל (נאך דעם ציווי אין פרשת קדושים).

The verse "When you reap the harvest . . ." appears here, in the festivals section, rather than in a section specifically dedicated to these *mitzvot*. According to the simple reading of the text—which is Rashi's approach—this isn't a question at all.

On a plain level, this placement follows naturally from the *mitzvot* mentioned earlier in this section that are associated with harvesting grain. The Torah first says, "When you come into the Land . . . and you harvest its crops, you shall bring an omer offering . . ." Then, it commands that the new grain offering be brought on Shavuot, made from wheat. Following this progression, the Torah now introduces other *mitzvot* related to harvesting grain.

Rashi primarily addresses why the Torah repeats the *mitzvot* of *leket* and *pe'ah* a second time, after they were already commanded in *Parshat Kedoshim*.

QUESTION

If the only reason these *mitzvot* are repeated here is to add extra prohibitions, why are they in the middle of a section primarily about festivals and sacrifices?

TEXT 5B

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Ibid., pp.
258-259*

דווקא נאך דעם פירוש שטעלט זיך
(בעיקר) די שאלה "מה ראה הכתוב
ליתנם באמצע הרגלים?" . . .

בנידון דידן שטייט דער פסוק צווישן
ענינים וואס (עיקר) תוכנם איז (ניט
אזויפיל די מצות שבקצירה, נאר) מצות
הקרבנות (פון די רגלים) — והא ראייה:
"פסח ועצרת מכאן וראש השנה ויום
הכיפורים (וחג) מכאן" (וואס ראש
השנה ויום הכיפורים האט ניט קיין
שייכות צו (קצירת ה) תבואה), ומזה
משמע, אז די גאנצע פרשה איז עיקרה
קרבנות המועדות.

טא ווי פאסט דא אריין די אזהרה (לעבור
בשני לאוין) בנוגע צו "פאה ולקט".

It's precisely after Rashi's explanation that the real question arises: Why did the Torah place these *mitzvot* in the middle of the festivals?

In our case, the verse appears not just among other *mitzvot* related to the harvest, but rather within a section primarily focused on the sacrifices of the festivals. Proof of this is that the Torah lists it between Pesach and Shavuot on one side and Rosh Hashanah, Yom Kippur, and Sukkot on the other—and these latter holidays have no connection to the grain harvest at all. This suggests that the entire section is fundamentally about the sacrifices of the festivals.

So, how does repeating the prohibition of *leket* and *pe'ah* fit into this discussion of festival offerings?

ANSWER

Rashi answers this with Rav Avardimus' teaching: Giving these gifts to the poor is like building the Temple and offering sacrifices. The Torah places these *mitzvot* here to show that caring for the poor is as vital as offering sacrifices in the Temple.

Are all forms of
charity equal?

TEXT 6

Rabbi Shneur Zalman
of Liadi, Tanya, Likutei
Amarim, ch. 37

ובזה יובן מה שהפליגו רבותינו זכרונם
לברכה במאד מאד במעלת הצדקה, ואמרו
ששקולה כנגד כל המצות . . . מפני שהיא
עיקר המצוות מעשיות ועולה על כולנה,
שכולן הן רק להעלות נפש החיונית לה' . . .

ואין לך מצוה שנפש החיונית מתלבשת בה
כל כך כבמצות הצדקה, שבכל המצות אין
מתלבש בהן רק כוח אחד מנפש החיונית
בשעת מעשה המצוה לבד, אבל בצדקה
שאדם נותן מיגיע כפיו - הרי כל כח נפשו
החיונית מלובש בעשיית מלאכתו או עסק
אחר שנשתכר בו מעות אלו. וכשנותנן
לצדקה, הרי כל נפשו החיונית עולה לה'.

וגם מי שאינו נהנה מיגיעו, מכל מקום
הואיל ובמעות אלו היה יכול לקנות חיי
נפשו החיונית, הרי נותן חיי נפשו לה'.

Our sages spoke highly of the *mitzvah* of charity,
saying that it is equal to all the *mitzvot* combined.
The reason is that *tzedakah* is the ultimate *mitzvah*
of action, surpassing all others. Every *mitzvah* serves
to elevate the animal soul to Hashem. . . .

No *mitzvah* accomplishes this as completely as
tzedakah. With most *mitzvot*, only one aspect of a
person's vital energy is engaged—and only at the
moment of performing the *mitzvah*. But when a
person gives charity from their earnings, they are
offering G-d the sum total of their effort. Every
ounce of strength and time invested in earning that
money is now elevated in a single act of giving.

Even someone who didn't personally toil for the
money is still giving away something that could
have sustained their own physical life. By parting
with it for the sake of a *mitzvah*, they are, in a very
real way, offering their very life to G-d.

GENERAL *TZEDAKAH*

- You can choose when and whom to give to.
- You decide whether to give at a specific moment.
- The amount given is up to you.

AGRICULTURAL GIFTS FOR THE POOR

- A mandatory obligation.
- No personal discretion.

TEXT 7

Rabbi Yehudah Loew,
Gur Aryeh, *Leviticus*,
ad loc.

הטעם ידוע, כי הקרבת הקרבן הוא שנותן
ממונו לה', וכן הנותן לקט שכחה ופאה
לעניים נותן ממון שלו לעניים, שזהו כמו
קרבן לה', שגם מתנת העניים – לה' נחשב
. . . ולפיכך כאילו בונה בית המקדש
והקריב עליו קרבן.

ולא דמי לצדקה, אף על גב שהתורה
חייבה האדם לתת צדקה, סוף סוף נותן
אותה דרך חנינה, שיש לו לרחם על העני.
אבל המתנות שחייב והטיל הכתוב, גזירתו
עליו לתת מאחר שהטיל עליו, אין ספק
שהמצוה הוא יותר גדול במעלה. שכל
אשר האדם מצווה יותר – זהו יותר מעלה,
כמו שאמרו חכמים (קידושין לא, א) גדול
המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה.
והטעם, כי המצווה ממלא רצון ה' יתברך.

The reason behind this comparison is clear: bringing a sacrifice means giving one's resources to G-d. The same applies to giving gifts to the poor—it is, in essence, an offering to G-d. Giving away one's own money to the poor is akin to offering it to G-d. . . . That's why the Torah considers these gifts as building the Temple and offering a sacrifice within it.

This is different from regular *tzedakah*. Even though the Torah obligates a person to give charity, it is still given as an act of kindness, out of a sense of compassion for the poor. By contrast, these mandatory agricultural gifts are more valuable. The more a person is obligated in a *mitzvah*, the greater its significance, as our sages teach: "One who is commanded and fulfills [it] is greater than one who fulfills voluntarily" (Kidushin 31a).

Why? Because a *mitzvah* is about fulfilling G-d's will.

TEXT 7

Rabbi Yehudah Loew,
Gur Aryeh, *Leviticus*,
ad loc.

למה הדבר דומה? שני בני אדם, האחד
בונה למלך בית, והשני נטע לו גינה. אינו
ספק, אותו שבונה לו בית, מפני שבונה לו
דבר שצריך ומחוייב להיות לו, יותר קרוב
לו, ויותר עושה לו רצון מן אותו שנטע לו
גינה, שאין צריך לו רק לטיול.

וכן זה שמחוייב בדבר מפני שה' יתברך
חייבו, המצוה היא רצון ה' יתברך ביותר,
שחייב זה האדם במצוה מן ה' יתברך
בחיוב, וגוזר אותו עליו. ואשר הוא עושה
גזירתו שהוא יתעלה רוצה על כל פנים,
יותר קרוב ממי שאינו מצווה ועושה,
שכיון שאינו מצווה, מוכח שאין כל כך
חפץ בזה, שהמלך כאשר הוא חפץ מאד
בדבר הוא גוזר לעשותו, ואם הוא אינו
חפץ כל כך, אינו גוזר.

Imagine two people serving a king. One builds the king a palace, while the other plants him a garden. There's no question that the one who builds the palace is closer to the king's will—because a palace is a necessity, whereas a garden is only for leisure.

The same applies here: One is obligated from G-d: their *mitzvah* is more aligned with G-d's will—for G-d has placed this obligation upon him as a binding decree. One who fulfills this decree that G-d desires is closer than one who fulfills it voluntarily without being commanded. After all, the fact that it's not compulsory proves that there is not as much desire for this action—for when a king strongly desires something, he issues a decree to have it done. But he does not issue a decree if he does not desire it as much.

TEXT 7

*Rabbi Yehudah Loew,
Gur Aryeh, Leviticus,
ad loc.*

וכן זה שגזר לתת לעני המתנות מפני
שחייב האדם בהם, ועל כל פנים חפץ בזה,
הרי נתינתו לעני נתינה לה' יתברך, וזהו
כאילו הקריב קרבן, שהוא הנתינה לו.
ולפיכך מי שנותן המתנות בחיוב לעני,
הרי כאילו נתן קרבן לה' . . .

כלל הדבר, מאחר שה' יתברך חייב אותו
לתת המתנות אלו לעני, הרי רצון ה'
יתברך לגמרי, ולפיכך כאילו הקריב קרבן
לו יתברך.

This is why giving gifts to the poor is considered like offering a sacrifice. The Torah obligates a person to give these gifts, making it an absolute Divine decree. Since G-d fully desires this act, it is as if one is offering a sacrifice—giving directly to G-d.

In short, since G-d Himself commanded these gifts to be given, they entirely fulfill His will—and that is why they are considered as if one has brought a sacrifice to Him.

Similar to bringing an offering, giving hard-earned grain is a true sacrifice. It is far deeper than giving money, as it represents sweat, toil, and personal effort.

TEXT 8

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot, pp. 259-260*

ביי סתם צדקה קען געמאלט זיין אז דאס
געלט וואס ער גיט האט ער פארדינט בלי
יגיעה (דורך א לייכטן מסחר אדער ירושה,
מציאה וכיוצא בזה); ס'איז נאר וואס
וויבאלד אז מיט דעם איז "יכול לקנות חיי
נפשו", קומט אויס אז ער גיט אוועק "חיי
נפשו".

מה שאין כן די תבואה וואס ער גיט אפ אלס
פאה ולקט כו' איז דאס א זאך וואס עס קומט
דורך זיין יגיעה אין חרישה זריעה וכו' און
דערנאך די קצירה, "בזיעת אפיק תאכל
לחם".

וואס דערפאר איז די דרשה פון רבי
אוורדימס בתורת כהנים "מעלין עליו כאילו
בית המקדש קיים והוא מקריב קרבנותיו
לתוכו" שייך בעיקר ביי לקט שכחה ופיאה
ומעשר עני און ניט ביי צדקה סתם.

With regular charity, it's possible that the money a person donates was earned without much effort—perhaps through an easy business deal, an inheritance, or even by chance. The significance of the act lies in the fact that, since this money could have been used to sustain his own life, giving it away is considered as if he is offering his very life.

But when it comes to the grain he gives away as *pe'ah* and *leket*, it's different. This is something that came through hard labor. He plowed, planted, watered, and harvested—all in fulfillment of the decree, "By the sweat of your brow, you shall eat bread."

That's why Rav Avardimus's teaching in the Torat Kohanim—that giving these gifts is considered as if the Temple still stood and a person offered a sacrifice inside it—applies primarily to these agricultural gifts rather than to ordinary charity.

When giving *leket* and *pe'ah*, the landowner has no say in who receives the grain. Unlike regular charity where one can choose the recipient, here the owner must leave the grain behind, allowing any poor person to take it.

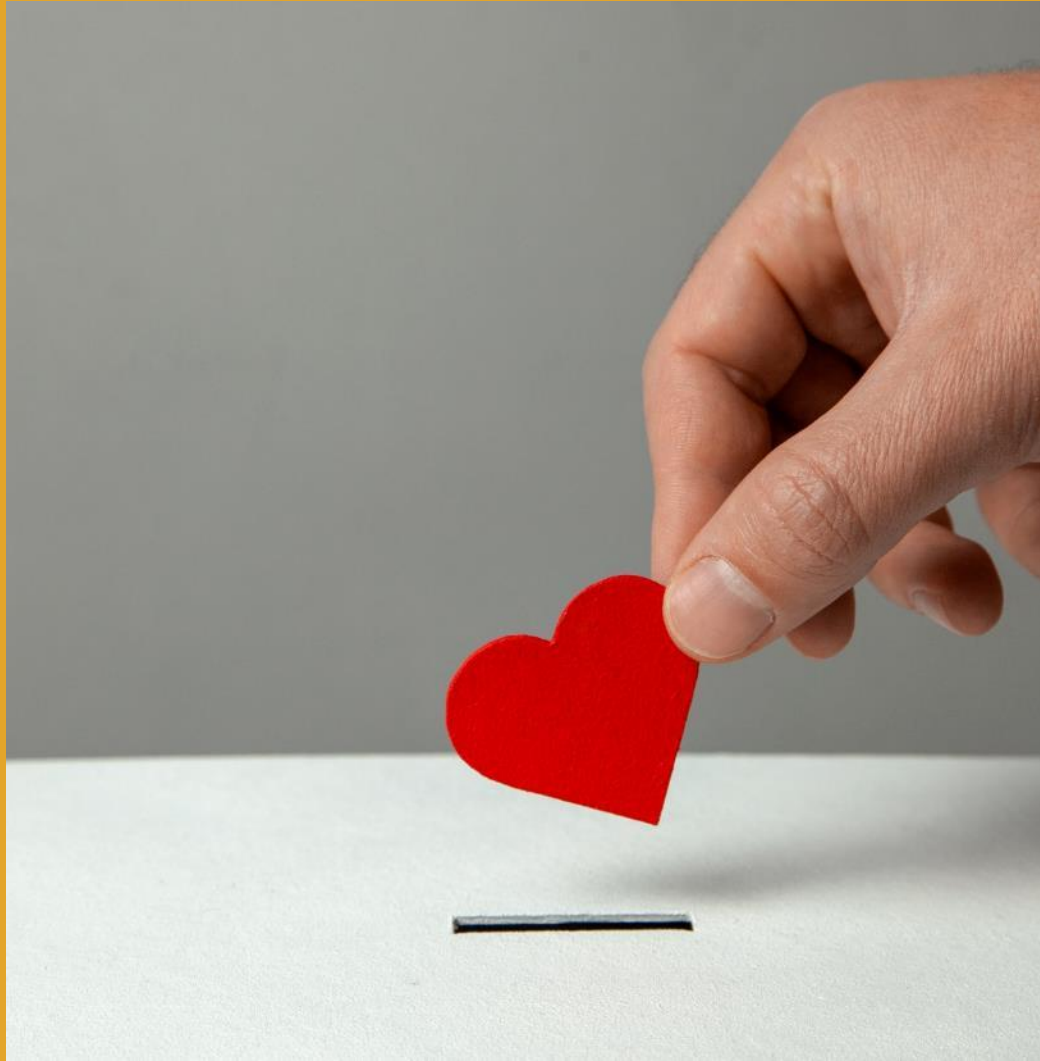

TEXT 9

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of Gifts
to the Poor 1:8*

כל מתנות עניים אלו אין בהן טובת הנייה
לבעלים, אלא העניים באין ונוטלין אותן על
כרחן של בעלים.

These gifts to the poor provide no personal benefit to the owner. The poor come and take them against the owner's will.

These gifts embody pure giving—entirely about the recipient, with no control or personal involvement from the giver.

TEXT 10

Talmud, Chulin 131a

מעשר עני . . . יש בו טובת הנאה
לבעלים.

Ma'aser Ani . . . grants the owner some benefit, [as they retain the right to choose which poor person receives it].

OPTIONAL: ANSWER #3

Rashi omits the example of *maaser ani* that appears in the source in *Torat Kohanim*, because *maaser ani* allows the giver to choose who the recipient is. Therefore, *maaser ani* does not fall under the category of gifts that are tantamount to offering a sacrifice in the Temple.

TEXT 11

*Jerusalem Talmud,
Sheviit 8:5*

יְהוּדָה אִישׁ חוּצִי עָבַד טָמִיר בְּמַעְרְתָּא
תִּלְתָּא יוֹמִין, בָּעֵי לְמִיקָם עַל הָדִין טַעְמָא:
מִנִּין וְשִׁי הָעִיר הַזֹּאת קוֹדֶמִין לְשִׁי עִיר
אַחֶרֶת.

אַתָּא לְגַבִּי רַבִּי יוֹסִי בַר חֶלְפָּתָא. אָמַר לִיה:
הֵן הִגִּיתָה? אָמַר לִיה: עֲבָדִית טָמִיר
בְּמַעְרְתָּא תִּלְתָּא יוֹמִין, בָּעֵי לְמִיקָם עַל
הָדִין טַעְמָא: מִנִּין וְשִׁי הָעִיר הַזֹּאת
קוֹדֶמִין לְשִׁי עִיר אַחֶרֶת.

קָרָא לְרַבִּי אַבִּירוּדִימָס בְּרִיה. אָמַר לִיה:
אֲגִיב הָהֵן, טַעְמָא מִנִּין וְשִׁי הָעִיר הַזֹּאת
קוֹדֶמִין לְשִׁי עִיר אַחֶרֶת.

אָמַר לִיה: "תְּהֵינָה הָעָרִים הָאֵלֶּה", תְּחִינָה
עִיר וְעִיר וְאַחֵר כָּךְ וּמִגְרָשֶׁיהָ סְבִיבוֹתֶיהָ.

Yehudah from Chutzi hid in a cave for three days because he wanted to find the reason why the needs of one town take precedence over the needs of another town.

He came to Rabbi Yose bar Chalafta who asked him, "Where have you been?" He said, "I was hiding in a cave for three days because I wanted to find the reason why one town's needs take precedence over another."

Rabbi Yose called his son Rabbi Avardimus and said to him, "Answer! What is the reason why one town's needs take precedence over another?"

Rabbi Avardimus said to him, "The verse (Numbers 35:15) states: 'These [six] cities shall be,' each town shall live, and only afterwards, 'their surroundings around them.'"

ANSWER #2

Rashi quoted Rav Avardimus because he was all about prioritizing local poor, so relinquishing control and giving to whoever wished to take was, for him, the ultimate act of giving.

Give selflessly—focus on others' needs, not your feelings or judgments.

TEXT 12

Talmud, Bava Metzi'a
32b

תא שמע: אוהב לפרוק ושונא לטעון, מצוה
בשונא כדי לכופ את יצרו.

Come and hear: If one encounters a friend whose animal collapsed and it is necessary to unload its burden, and one also encounters an enemy who needs assistance to load a burden onto his animal, the *mitzvah* is to assist the enemy, in order to subjugate one's evil inclination.

Mitzvot exist to refine and transform you, not just to make you feel good. If they're not changing you, you're missing the point. This is the essence of the Chasidic approach to life.

TEXT 13

*Rabbi Yosef Yitzchak
Schneersohn of
Lubavitch, Likutei
Diburim, vol. 1, Pp.
111-114*

י"ב תמוז האב איך אייך דערציילט אז עס איז
דא א קליין צעטיל וואס דער עלטער זיידע
דער רבי דער צמח צדק האט געפרעגט ביי
זיין זיידען אויף יחידות כמה ענינים. ווי עס
ווייזט אויס, איז דאס געווען בערך אין די
יאהרען תקס"ה-תקס"ה.

איינער פון די ענינים איז מכח דעם "וואס איז
דער ענין החסידות?"

האט אים דער רבי געענטפערט: "כל ענין
החסידות לשנות טבעית מדותיו" . . .

חסידות מאַנט ביי יעדער איינעם וואס
לערענט חסידות, ער זאל משנה זיין דעם
טבעית מדותיו. און חסידות איז ניט נאר א
מלמד וואס לערענט ווי צו משנה זין די
טבעית המדות . . .

On the 12th of Tammuz, I told you about a small
note in which the Tzemach Tzedek, when he was a
young child, asked his grandfather—the Alter
Rebbe—several questions during a private
audience. This likely took place around the years
5565–5566 (1805–1806).

One of the questions he asked was: "What is the
essence of Chasidus?"

The Alter Rebbe answered: "The entire purpose of
Chasidus is to change one's natural character
traits."

Chasidus demands that anyone who studies it
must actively refine and transform their natural
character. But Chasidus is not merely a teacher
that instructs a person how to do this—it is the
very force that drives this transformation. . . .

TEXT 13

*Rabbi Yosef Yitzchak
Schneersohn of
Lubavitch, Likutei
Diburim, vol. 1, Pp.
111-114*

דעם רבי'נס ענטפער וואס איז דער ענין החסידות,
איז א תואר אויף דעם קצה העליון פון חסידות. אויף
דעם תכלית פון חסידות. דער קצה העליון פון
חסידות, דער תכלית פון חסידות איז לשנות טבעית
מדותיו.

די אלע רייכסטע השכלות פון תורת החסידות, די
אלע ברייטסטע השגות פארשטאנדען פון תורת
החסידות, די אלע טיפסטע עמקות פון תורת החסידות
וואס נעמט ארום די ג' מוחין חכמה בינה דעת שבנפש
האלקית, וואס ער איז א חלק אלקה ממעל ממש, איז
דאס אלץ צוליב לשנות טבעית מדותיו.

הפוך בה והפוך בה דכולא בה. אין דעם ליגט דער
גאנצער ענין החסידות. חסידות עפענט די אויגען און
ווייזט דעם אמת אין יעדער זאך. חסידות זאגט אז
חטא ועון, איז "חטא" - לשון חסרון, עס פעלט.
"עון" - לשון עיקום ועוות, א קרומקייט.

This answer defines the highest purpose of Chasidus—its ultimate goal. No matter how deep and intellectual the teachings of Chasidus may be, no matter how much it broadens one's understanding, or how profound its insights into the Divine soul—which is, after all, a literal part of G-d above—it all boils down to one thing: changing one's natural character.

"Turn it over and over, for everything is in it"—this is the core of Chasidus. It opens the eyes and reveals the truth in everything. Chasidus teaches that sin and wrongdoing are not merely offenses against G-d. The word "*cheit*" (sin) means "lacking"—something is missing, something is off-balance. The word "*avon*" (iniquity) means "distorted"—something has been bent out of shape.

TEXT 14

*Rabbi Yisrael Baal
Shem Tov, Keter
Shem Tov, no. 24*

מהבעל שם טוב בשם רב סעדיה גאון, כי עיקר
בריאת האדם בעולם הזה לשבר מדות רעות
הטבעיות שלו.

A tradition from the Baal Shem Tov in the name
of Rabbi Saadiah Ga'on: Humans were created to
break their negative qualities and natural
tendencies.

The *mitzvot* of *leket* and *pe'ah* encourage us to give, and give selflessly. And to do so even when it hurts. Because when it does, that's when you're really beginning to change.

KEY POINTS

1. The Torah inserts the *mitzvot* of *leket* and *pe'ah* in the middle of a discussion about the festivals and their sacrifices.
2. Rashi explains that giving to the poor in this way is equivalent to offering sacrifices in the Temple.
3. The Maharal explains that the difference between charity and these *mitzvot* is control: charity is voluntary, while these gifts are a requirement.

KEY POINTS

4. The real sacrifice isn't just giving—it's surrendering control, giving without discretion, and breaking personal resistance.
5. Rabbi Avardimus, known for precise, calculated giving, underscores how powerful this act of selflessness is: It's about doing what's right, not what feels good.
6. The Torah's message is that *mitzvot* aren't just about inspiration; they're about transformation. True growth comes with discomfort, and real giving happens when it's difficult.

